

column

Bericht uit Amersfoort

Thijs Tomassen is freelance journalist en tekstschrijver en sinds 2007 woonachtig in Amersfoort.

www.thijstomassen.nl

Starter

Tot wanneer ben je eigenlijk starter op de woningmarkt? Mijn vriendin en ik, allebei begin dertig, huren bijna tien jaar in de Amersfoortse binnenstad. In de laatste vier jaar zaten er periodes tussen dat onze jacht op een koophuis verwoede vormen aannam. Kortstondige piekmomenten, zullen we maar zeggen, vaak aangewakkerd door een betaalbaar pareltje dat op Funda verscheen.

Maar ja, betaalbare pareltjes in deze tijd, ook nog redelijk in de buurt van het levendige centrum zoals op ons wensenlijstje staat: ga maar vast in de rij staan - die van de Droomvlucht in de Efteling is er niks bij. Talloze jonge stellen vissen in dezelfde vijver die steeds een beetje leger raakt.

'Wegens grote belangstelling' draait het dan altijd uit op 'kopen op inschrijving'. Dat zijn verhullende bewoordingen voor: één kans, één bod en de hoogste bieder wint. Wat de gek ervoor geeft dus, want alleen door flink over te bieden maak je kans. Wij hebben regelmatig meegedaan in die tombola en net zo vaak ging ik slapen met het gevoel dat we zelf gek geworden waren. De volgende dag volgde de kater, of de opluchting - we waren in elk geval niet gek genoeg geweest.

Toch kreeg nieuwe hoop steeds weer vat op ons en maakten we, verlekkerd door de foto's van de makelaar met daarbij de tekst 'hier wil je wonen!', voor de zoveelste keer een afspraak voor een bezichtiging. Hoop vervliegt echter snel in tijden van een oververhitte woningmarkt.

Neem onze laatste poging, een degelijk rijtjeshuis in de Amersfoortse wijk Randenbroek. Nog voordat we ook maar een stap over de drempel van ons potentiële toekomstige stulpje hadden gezet, zakte de moed ons alweer in de schoenen. 'Jullie zijn de

laatsten die we nog kunnen inplannen. De telefoon stond roodgloeiend vanochtend', zei de makelaar door de telefoon. De woning waar we onze zinnen deze keer op hadden gezet, stond toen welgeteld een uur online.

De makelaar lacht, de zoeker huilt. Nou ja, toch maar even kijken. Je weet maar nooit, toch? Weer zo'n vleugje hoop. Wellicht was het lot ons nu, na vele bezichtigingen, gunstig gezind. De makelaar deed de deur open en zei, alsof het om een attractie ging, dat de voorgaande kijkers nog rondliepen in het huis. Wij konden wel in de tuin beginnen. Welja. Tien minuten later diende het volgende koppel zich al aan. Zij werden linea recta naar boven gedirigeerd. Het voelde alsof we een toeristisch toertje kregen, maar het ging hier toch echt om de grootste en belangrijkste aankoop in ons leven - een vaste plek waar we lang en gelukkig kunnen wonen.

Als dat de essentie is, waarom blijven we dan gewoon niet lekker huren? We waren weer thuis in ons huurappartement en ik sprak het hardop en welgemeend uit. We wonen op een verrukkelijke plek in hartje binnenstad. Het appartement is niet groot, maar ook niet klein. In de afgelopen jaren zijn we door de verhuurder verblijd met een fonkelnieuwe badkamer, toilet en keuken. En als er iets kapot gaat wordt het gemaakt, hoewel we daar wel eens achteraan moeten blijven zitten, maar het is wat ze zeggen: de aanhouder wint. Wat een luxe! En wat een vrijheid!

Mijn meisje keek me aan. Ik las aan haar teneergeslagen blik af dat zij er ook wel klaar mee was, die knotsgekke huizenjacht. Voorlopig dan. Zij is wat rationeler. Het is toch wel verstandig om te investeren in stenen als die mogelijkheid er is. Heb ik als zpp'er ooit, als die levensduur me gegeven is, ook een appeltje voor de dorst.

Maar tot die tijd prijzen we ons gelukkig als huurders. En blijft het voelen alsof we nog steeds starters zijn.